

Środa, 7 lipca 2021 r.

P9_TA(2021)0346

Współpraca między UE a NATO w kontekście stosunków transatlantycznych**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 lipca 2021 r. na temat współpracy między UE a NATO w kontekście stosunków transatlantycznych (2020/2257(INI))**

(2022/C 99/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając Traktat Północnoatlantyczny,
- uwzględniając tytuł V Traktatu o Unii Europejskiej (TUE), w szczególności jego art. 21 i 42,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 czerwca 2018 r. w sprawie stosunków między UE a NATO ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie mobilności wojskowej ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 lutego 2019 r. w sprawie przyszłości traktatu INF oraz konsekwencji dla Unii Europejskiej ⁽³⁾,
- uwzględniając oświadczenie sekretarza generalnego Organizacji Traktatu Północnoatlantycznego (NATO) z dnia 2 sierpnia 2019 r. w sprawie układu o całkowitej likwidacji pocisków raketowych pośredniego zasięgu,
- uwzględniając swoją rezolucję ustawodawczą z dnia 26 listopada 2019 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej i dyrektywę 2008/118/WE w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego w odniesieniu do działań obronnych w ramach Unii ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2020 r. w sprawie realizacji wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony – sprawozdanie roczne ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2020 r. w sprawie realizacji wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa – sprawozdanie roczne ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 marca 2021 r. w sprawie wdrożenia dyrektywy 2009/81/WE w sprawie zamówień w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa oraz dyrektywy 2009/43/WE w sprawie transferów produktów związanych z obronnością ⁽⁷⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 14 listopada 2016 r. w sprawie globalnej strategii UE na rzecz unijnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, pt. „Wspólna wizja, wspólne działanie: silniejsza Europa”,
- uwzględniając decyzję Rady (UE) 2017/971 z dnia 8 czerwca 2017 r. określającą uzgodnienia dotyczące planowania i prowadzenia misji wojskowych UE w dziedzinie WPBIO bez mandatu wykonawczego oraz zmieniającą decyzje 2010/96/WPZiB w sprawie misji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu przyczynienie się do szkolenia somalijskich sił bezpieczeństwa, 2013/34/WPZiB w sprawie misji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu przyczynienie się do szkolenia malijskich sił zbrojnych (EUTM Mali) i (WPZiB) 2016/601 w sprawie szkoleniowej misji wojskowej Unii Europejskiej w dziedzinie WPBiO w Republice Środkowoafrykańskiej (EUTM RCA) ⁽⁸⁾, ustanawiającą unijną Komórkę Planowania i Prowadzenia Operacji Wojskowych (MPCC);
- uwzględniając pakiet dotyczący obronności przedstawiony przez Komisję w dniu 7 czerwca 2017 r. w „Dokumentie Komisji otwierającym debatę na temat przyszłości europejskiej obronności” (COM(2017)0315),

⁽¹⁾ Dz.U. C 28 z 27.1.2020, s. 49.

⁽²⁾ Dz.U. C 388 z 13.11.2020, s. 22.

⁽³⁾ Dz.U. C 449 z 23.12.2020, s. 149.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 232 z 16.6.2021, s. 71.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0009.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2020)0008.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P9_TA(2021)0102.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 146 z 9.6.2017, s. 133.

Środa, 7 lipca 2021 r.

- uwzględniając konkluzje z posiedzenia Rady Europejskiej dotyczącego bezpieczeństwa i obrony, które odbyło się w dniach 13–14 grudnia 2018 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 17 czerwca 2020 r. w sprawie bezpieczeństwa i obrony,
- uwzględniając decyzję Rady (WPZiB) 2020/1639 z dnia 5 listopada 2020 r. w sprawie ogólnych warunków, na jakich państwa trzecie mogłyby wyjątkowo być zapraszane do udziału w poszczególnych projektach PESCO ⁽⁹⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 16 listopada 2020 r. pt. „Odbudowa przyspieszająca przechodzenie na bardziej dynamiczny, odporny i konkurencyjny przemysł europejski”,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 20 listopada 2020 r. w sprawie przeglądu strategicznego PESCO 2020,
- uwzględniając decyzję Rady z 6 maja 2021 r. w sprawie zatwierdzenia udziału Stanów Zjednoczonych, Kanady i Norwegii w projekcie PESCO dotyczącym mobilności wojskowej,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 16 kwietnia 2021 r. w sprawie unijnej strategii współpracy w regionie Indo-Pacyfiku,
- uwzględniając decyzję Stanów Zjednoczonych o ponownym przystąpieniu do porozumienia paryskiego,
- uwzględniając wspólne oświadczenie przyjęte na szczycie UE–USA 15 czerwca 2021 r.,
- uwzględniając wspólne oświadczenie przyjęte na szczycie UE–Kanada 15 czerwca 2021 r.,
- uwzględniając plan działania dotyczący zmiany klimatu i obronności zaproponowany przez Europejską Służbę Działań Zewnętrznych 6 listopada 2020 r.,
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji oraz Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa z dnia 2 grudnia 2020 r. pt. „Nowa agenda UE–USA na rzecz globalnych zmian” (JOIN(2020)0022),
- uwzględniając konkluzje z posiedzenia Rady Europejskiej dotyczącego stosunków między UE a Stanami Zjednoczonymi, które odbyło się w dniach 10–11 grudnia 2020 r.,
- uwzględniając decyzję Rady z dnia 22 marca 2021 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju,
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji oraz Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki bezpieczeństwa z dnia 16 grudnia 2020 r. pt. „Strategia UE w zakresie cyberbezpieczeństwa na cyfrową dekadę” (JOIN (2020)0018),
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji oraz wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z dnia 7 czerwca 2017 r. pt. „Strategiczne podejście do kwestii odporności w ramach działań zewnętrznych UE” (JOIN(2017)0021),
- uwzględniając oświadczenie członków Rady Europejskiej z dnia 26 lutego 2021 r. w sprawie bezpieczeństwa i obrony,
- uwzględniając porozumienie między negocjatorami Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 grudnia 2020 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Obronnego (EFO),
- uwzględniając porozumienie polityczne między Parlamentem Europejskim a Radą z dnia 18 grudnia 2020 r. w sprawie Instrumentu Sąsiedztwa oraz Współpracy Międzynarodowej i Rozwojowej (ISWMR) na następny okres wieloletnich ram finansowych (WRF) (2021–2027),
- uwzględniając umowę o bezpieczeństwie informacji z dnia 14 marca 2003 r. zawartą między UE a NATO,

⁽⁹⁾ Dz.U. L 371 z 6.11.2020, s. 3.

Środa, 7 lipca 2021 r.

- uwzględniając wspólną deklarację w sprawie współpracy UE–NATO, podpisaną w dniu 8 lipca 2016 r. w Warszawie przez przewodniczących Rady Europejskiej i Komisji Europejskiej oraz sekretarza generalnego NATO,
- uwzględniając wspólny zestaw 74 propozycji w zakresie realizacji podpisanej w Warszawie wspólnej deklaracji, zatwierdzonych przez Radę UE i Radę Północnoatlantycką w dniu 6 grudnia 2016 r. i w dniu 5 grudnia 2017 r.,
- uwzględniając wspólną deklarację w sprawie współpracy UE–NATO, podpisaną w dniu 10 lipca 2018 r. w Brukseli przez przewodniczących Rady Europejskiej i Komisji Europejskiej oraz sekretarza generalnego NATO, a także deklarację ze szczytu w Brukseli wydaną przez szefów państw i rządów uczestniczących w posiedzeniu Rady Północnoatlantyckiej w Brukseli w dniach 11–12 lipca 2018 r.,
- uwzględniając pięć sprawozdań z postępu prac w sprawie realizacji wspólnego zestawu propozycji, sporządzonych przez Wysokich Przedstawicieli Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Wiceprzewodniczących Komisji (wysokich przedstawicieli i wiceprzewodniczących) i sekretarza generalnego NATO, przedłożonych wspólnie w czerwcu i grudniu 2017 r. i w czerwcu w latach 2018, 2019 i 2020,
- uwzględniając cele zrównoważonego rozwoju ONZ, zwłaszcza cel 16 dotyczący promowania pokojowych i inkluzywnych społeczeństw sprzyjających zrównoważonemu rozwojowi,
- uwzględniając zobowiązanie państw stron posiadających broń jądrową do rozbrojenia jądrowego, określone w art. VI Układu o nierozprzestrzaniu broni jądrowej (NPT),
- uwzględniając deklarację ze szczytu w Walii wydaną w dniu 5 września 2014 r. przez szefów państw i rządów uczestniczących w posiedzeniu Rady Północnoatlantyckiej w Walii,
- uwzględniając komunikat ze szczytu w Brukseli wydany przez szefów państw i rządów uczestniczących w posiedzeniu Rady Północnoatlantyckiej w Brukseli 14 czerwca 2021 r.,
- uwzględniając komunikat przywódców G-7 z 13 czerwca 2021 r. pt. „Wspólna agenda globalnych działań na rzecz inteligentnej odbudowy”,
- uwzględniając szczyt USA–Rosja, który odbył się 16 czerwca 2021 r. w Genewie,
- uwzględniając program działania ONZ na rzecz rozbrojenia pt. „Zabezpieczenie naszej wspólnej przyszłości”,
- uwzględniając raport z dnia 25 listopada 2020 r. pt. „NATO 2030: United for a New Era” [NATO 2030 – zjednoczeni z myślą o nowej epoce] autorstwa grupy refleksyjnej powołanej przez sekretarza generalnego NATO, której współprzewodniczącymi byli Thomas de Mazière i Wess Mitchell,
- uwzględniając raport Grupy Młodych Liderów NATO 2030 z dnia 4 lutego 2021 r. pt. „NATO 2030: Embrace the change, guard the values” [NATO 2030 – zaakceptuj zmiany, strzeż wartości!],
- uwzględniając wizytę sekretarza generalnego NATO w kolegium komisarzy w dniu 15 grudnia 2020 r.,
- uwzględniając udział wysokiego przedstawiciela i wiceprzewodniczącego w posiedzeniu ministrów obrony państw NATO w dniach 17–18 lutego 2021 r. oraz w posiedzeniu ministrów spraw zagranicznych państw NATO w dniach 23–24 marca 2021 r.,
- uwzględniając orędzie o stanie Unii ogłoszone w dniu 14 września 2016 r. przez przewodniczącego Komisji Jean-Claude’a Junckera,
- uwzględniając oświadczenia z dnia 19 lutego 2021 r. złożone przez przywódców politycznych NATO i UE na specjalnej edycji Monachijskiej Konferencji Bezpieczeństwa pt. „Beyond Westlessness”,
- uwzględniając wymianę poglądów podczas sesji Międzyparlamentarnej Konferencji ds. Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa (WPZiB) oraz Wspólnej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony (WPBiO), która odbyła się w dniu 3 marca 2021 r.,
- uwzględniając przegląd Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 09/2019 z 12 września 2019 r. w sprawie obronności europejskiej,

Środa, 7 lipca 2021 r.

- uwzględniając wymianę poglądów z sekretarzem generalnym NATO podczas wspólnego posiedzenia Komisji Spraw Zagranicznych, Podkomisji Bezpieczeństwa i Obrony oraz Delegacji do spraw Stosunków ze Zgromadzeniem Parlamentarnym NATO, które odbyło się w dniu 15 marca 2021 r.,
  - uwzględniając art. 54 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A9-0192/2021),
- A. mając na uwadze, że solidarność i partnerstwo w wymiarze europejskim i transatlantyckim stanowią podstawę dotychczasowego, obecnego i przyszłego bezpieczeństwa partnerstwa transatlantyckiego; mając na uwadze, że NATO i UE mają różny charakter, ale ewoluują w tym samym niestabilnym kontekście geopolitycznym;
- B. mając na uwadze, że zarówno UE, jak i NATO rozpoczęły procesy refleksji w celu odpowiedniego dostosowania się do bezprecedensowych zmian w zakresie bezpieczeństwa globalnego; mając na uwadze, że w czerwcu 2020 r. przywódcy UE uzgodnili rozpoczęcie procesu mającego na celu zdefiniowanie zakresu „Strategicznego kompasu”; mając na uwadze, że podczas ostatniego szczytu, który odbył się 14 czerwca 2021 r., przywódcy NATO postanowili rozpocząć prace nad kolejną koncepcją strategiczną, która zostanie zatwierdzona na następnym szczycie w 2022 r.;
- C. mając na uwadze, że w listopadzie 2020 r. służby wywiadowcze państw członkowskich UE przygotowały wspólnie pierwszą kompleksową, 360-stopniową, tajną analizę UE dotyczącą pełnego zakresu zagrożeń i wyzwań, przed którymi Unia Europejska stoi obecnie lub może stanąć w najbliższej przyszłości; mając na uwadze, że w listopadzie 2021 r. wysoki przedstawiciel i wiceprzewodniczący ma przedstawić projekt Strategicznego kompasu, który państwa członkowskie będą następnie omawiać i powinny przyjąć zgodnie z harmonogramem w marcu 2022 r.; mając na uwadze, że Strategiczny kompas ma na celu ułatwienie powstania „wspólnej europejskiej kultury bezpieczeństwa i obrony”;
- D. mając na uwadze, że Unia Europejska wyraźnie uznaje rolę członków NATO w obronie Europy i jej obywateli (art. 42 ust. 7 TUE); mając na uwadze, że NATO jest organizacją odpowiadającą w pierwszej kolejności za obronę zbiorową (art. 5 Traktatu Północnoatlantyckiego); mając na uwadze, że pod względem potencjału NATO pozostaje głównym gwarantem interoperacyjności oraz zdolności technicznych i kadrowych sił sojuszniczych, jak również spójności ich polityki w zakresie wyposażenia; mając na uwadze, że zobowiązanie do zbiorowej samoobrony, zawarte w art. 5 Traktatu Północnoatlantyckiego i art. 42 ust. 7 TUE, jest gwarancją solidarności między sojusznikami i między państwami członkowskimi;
- E. mając na uwadze, że wspólne wartości, wspólna historia i szczególne stosunki między UE, europejskimi członkami NATO, USA i Kanadą stanowią podstawę sojuszu transatlantyckiego; mając na uwadze, że UE i NATO mają wspólne wyzwania w zakresie bezpieczeństwa, wspólne interesy obronne i to samo coraz bardziej wymagające środowisko bezpieczeństwa;
- F. mając na uwadze, że w następstwie wspólnej deklaracji z 2016 r. rozpoczął się proces współpracy między UE a NATO, którego podstawę stanowią 74 wspólne propozycje działań w takich dziedzinach jak przeciwdziałanie zagrożeniom hybrydowym, współpraca operacyjna, w tym również na morzu i w dziedzinie migracji, cyberbezpieczeństwo i obrona, zdolności obronne, przemysł obronny i badania nad obronnością, ćwiczenia oraz wspieranie wschodnich i południowych sąsiadów w ich wysiłkach na rzecz budowania zdolności;
- G. mając na uwadze, że bezpieczeństwo i obrona Europy opierają się na woli politycznej oraz zdolnościach cywilnych i wojskowych Europejczyków do wypełnienia obowiązków w środowisku strategicznym, które w ostatnich latach uległo znacznemu pogorszeniu; mając na uwadze, że NATO nie powinno być postrzegane wyłącznie jako kontynuacja projektu z przeszłości, lecz jako wizja przyszłości bezpieczeństwa i stabilności na świecie, i musi w dalszym ciągu dostosowywać swoją strategię polityczną do nowych wyzwań, zachować polityczną solidarność i spójność oraz pozostać wiarygodną i technicznie innowacyjną organizacją;
- H. mając na uwadze, że jedynymi ramami prawnymi stosunków UE–NATO są nadal „uzgodnione ramy” z 2003 r., które ograniczają się do dzielenia się z UE zbiorowymi strukturami planowania, zasobami i zdolnościami NATO przy planowaniu i prowadzeniu operacji wojskowych w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) zgodnie z porozumieniem Berlin Plus;
- I. mając na uwadze, że sekretarz generalny NATO Jens Stoltenberg 10 listopada 2020 r. oświadczył, że „musimy pilnie kontynuować kontrolę zbrojeń jądrowych i rozbrojenie”, a 15 grudnia 2020 r. sojusznicy NATO potwierdzili swoje zaangażowanie w utrzymanie i wzmocnienie kontroli zbrojeń, rozbrojenia i nieprolifracji;

Środa, 7 lipca 2021 r.

- J. mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie, w szczególności od czasu publikacji globalnej strategii UE w 2016 r., realizują polityki umożliwiające im bycie bardziej aktywnym i wpływowym podmiotem globalnym działającym na rzecz pokoju i bezpieczeństwa, a w konsekwencji zintensyfikowały współpracę w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony; mając na uwadze, że cele pośrednie obejmują ustanowienie Europejskiego Funduszu Obronnego (EFO) (i programów go poprzedzających), rozpoczęcie stałej współpracy strukturalnej (PESCO) oraz skoordynowany roczny przegląd w zakresie obronności (CARD), a także porozumienie w sprawie Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju;
- K. mając na uwadze, że skoordynowany roczny przegląd w zakresie obronności zapewnia UE instrument dalszej harmonizacji wysiłków państw członkowskich w dziedzinie rozwoju zdolności obronnych oraz określania dodatkowych obszarów współpracy;
- L. mając na uwadze, że w ramach WPBiO 5 000 wojskowych i cywilnych pracowników Unii obecnie bierze udział w sześciu wojskowych i jedenastu cywilnych misjach i operacjach prowadzonych na trzech kontynentach; mając na uwadze, że w ramach tych misji z powodzeniem zapewnia się wsparcie, budowanie zdolności i szkolenia w celu zagwarantowania pokoju, bezpieczeństwa i stabilności na obszarach, na których konflikty występują obecnie lub występowały w przeszłości; mając na uwadze, że zdolności europejskie są w znacznym stopniu uzależnione od unijnej zdolności do wiarygodnych działań w teatrach działań zewnętrznych;
- M. mając na uwadze, że w ostatnich miesiącach dochodziło do interakcji na wysokim szczeblu między UE a NATO w niespotykanym dotąd zakresie, takich jak pierwsza rozmowa sekretarza generalnego NATO z kolegium komisarzy UE w grudniu 2020 r. czy udział sekretarza generalnego NATO w posiedzeniu Rady Europejskiej w lutym 2021 r.;
- N. mając na uwadze, że NATO w ramach procesu planowania obronnego (NDPP) co cztery lata określa „poziom ambicji”, identyfikując pod względem jakościowym i ilościowym pulę sił, wyposażenia i zdolności, którymi sojusznicy powinni dysponować, aby wspierać pełne spektrum misji NATO i być w stanie reagować na ewentualne zagrożenia i wyzwania;
- O. mając na uwadze, że Stany Zjednoczone od dawna wzywają UE i jej państwa członkowskie do wzmocnienia wysiłków w zakresie inwestycji w ich bezpieczeństwo i obronę, co jest ważnym wkładem w podział obciążeń w ramach sojuszu;
- P. mając na uwadze, że pandemia COVID-19 ma znaczący wpływ na stosunki międzynarodowe i budżety krajowe, a w jej wyniku jeszcze bardziej nasiliły się istniejące globalne napięcia oraz zagrożenia bezpieczeństwa, takie jak nieodpowiedzialne i agresywne wykorzystywanie sił; mając na uwadze, że w szczególności Chiny i Rosja próbowały wykorzystać pandemię z myślą o swoich strategicznych interesach; mając na uwadze, że UE i NATO ściśle ze sobą współpracowały od początku pandemii, zajmując się takimi kwestiami jak dystrybucja sprzętu medycznego i personelu, repatriacja obywateli, zagrożenia cybernetyczne i hybrydowe oraz przeciwdziałanie działaniom dezinformacyjnym i wrogiej propagandzie;
- Q. mając na uwadze, że Komisja, przedstawiając plan działań w dziedzinie obronności, podkreśliła, iż nadwyżka zdolności produkcyjnych, fragmentacja i nieefektywność europejskich wojskowych zdolności produkcyjnych powoduje roczne koszty w wysokości od 25 do 100 mld EUR, ponoszone z krajowych budżetów obronnych państw członkowskich;
- R. mając na uwadze, że demokracje muszą odpowiednio reagować na dzisiejsze wyzwania; mając na uwadze, że wielu członków NATO i UE zmagają się z wewnętrznymi wyzwaniami dla demokracji; mając na uwadze, że wydaje się, iż na całym świecie autorytarne reżimy, takie jak Rosja i Chiny, utrwaliły swoje wpływy i realizują agresywną agendę;
- S. mając na uwadze, że wzmocnionej wysuniętej obecności NATO na wschodniej flance sojuszu z czterema wielonarodowymi grupami bojowymi w Estonii, na Łotwie, Litwie i w Polsce przewodzą odpowiednio Stany Zjednoczone, Zjednoczone Królestwo, Kanada i Niemcy,
- T. mając na uwadze, że NATO pomyślnie przetestowało swoją inicjatywę na rzecz szybkiej mobilności w powietrzu, aby umożliwić pilny transport środków medycznych podczas pandemii COVID-19;

70 lat więzi transatlantyckich dzięki NATO

1. jest przekonany, że interesy Unii Europejskiej i NATO w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony są zbieżne; wyraża zadowolenie ze wzmocnionej współpracy UE-NATO, która trwa od czasu podpisania wspólnej deklaracji w Warszawie w 2016 r. i którą wzmocniono we wspólnej deklaracji z Brukseli w 2018 r., a także podkreśla, że prawdziwe wzmocnione partnerstwo UE-NATO stanowi podstawę do zmierzania się z wyzwaniami w dziedzinie bezpieczeństwa stojącymi przed

Środa, 7 lipca 2021 r.

Europą i krajami z jej sąsiedztwa; pochwała osiągnięcia sojuszu i podkreśla jego ciągłe znaczenie; podkreśla, że NATO musi wzmocnić starania, aby dostosować się do zmieniającego się charakteru i zwiększonego poziomu zagrożeń, a tym samym pozostać wiarygodnym i trwałym podmiotem globalnym działającym na rzecz wspólnego bezpieczeństwa i pokoju na świecie; przypomina, że dla państw członkowskich, które są również sojusznikami NATO, NATO stanowi podstawę zbiorowej obrony; apeluje do UE o to, aby ciągle pogłębiała więzi transatlantyckie i ważne partnerstwo z NATO;

2. potwierdza swoje wcześniejsze zaangażowanie w ambicje UE w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony oraz ponownie podkreśla, że UE dąży do bycia podmiotem działającym globalnie na rzecz pokoju i bezpieczeństwa; podkreśla, że NATO nadal odgrywa kluczową rolę w zapewnianiu bezpieczeństwa i zbiorowej obrony jego członków oraz całej wspólnoty transatlantyckiej, a także stanowi dla sojuszników nieodwołalne forum umożliwiające prowadzenie konsultacji i podejmowanie decyzji w kwestiach bezpieczeństwa; ponownie wyraża poparcie dla współpracy, przyjaźni i partnerstwa transatlantyckiego, które w ciągu ostatnich 70 lat przyczyniły się do sukcesu Europy oraz są podstawą jej stabilności i bezpieczeństwa od zakończenia II wojny światowej;

3. podkreśla, że fundamentem partnerstwa UE–NATO i całej współpracy transatlantyckiej jest wspólna historia i promowanie podstawowych wartości, takich jak demokracja, wolność, poszanowanie praw człowieka, praworządność, propagowanie pokoju i współpracy międzynarodowej oraz międzynarodowy ład oparty na zasadach; podkreśla, że NATO jest czymś więcej niż tylko sojuszem wojskowym, mianowicie symbolem wspólnych wartości demokratycznych;

4. podkreśla, że NATO jest cennym partnerem również dla państw członkowskich UE, które nie należą do sojuszu; uznaje, że NATO współpracuje z niektórymi państwami członkowskimi UE spoza NATO, między innymi w ramach programu Partnerstwo dla Pokoju (PdP) oraz inicjatywy dotyczącej interoperacyjności partnerów (Partnership Interoperability Initiative); przypomina, że współpraca UE–NATO nie może naruszać polityki bezpieczeństwa i obrony państw członkowskich UE nienależących do NATO; przypomina także, że współpraca NATO z państwami członkowskimi UE nienależącymi do NATO stanowi integralny element współpracy UE–NATO; z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie państw członkowskich UE nienależących do NATO w inicjatywy sojuszu, przy jednoczesnym poszanowaniu polityki neutralności, odpowiednich ram konstytucyjnych, zaangażowania państw trzecich i ambicji UE; podkreśla, że organizacje te zdecydowanie się różnią i ich współpraca musi odbywać się przy pełnym poszanowaniu autonomii decyzyjnej i procedur obydwu organizacji, a ich podstawą będzie zasada wzajemności i inkluzywności bez uszczerbku dla specyficznego charakteru polityki poszczególnych państw członkowskich w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony; przypomina o odmiennym charakterze i różnych rolach obu organizacji, jako że UE jest organizacją cywilną z militarnym ramieniem do wykonywania operacji poza swoim obszarem na mocy art. 43 ust. 1 TUE (zadania petersberskie), a NATO jest sojuszem wojskowym i politycznym odpowiedzialnym za organizację zbiorowej obrony terytorialnej jej członków;

5. podkreśla, że wspólnota transatlantycka stoi w obliczu szerokiego wachlarza pojawiających się zagrożeń, systemowej konkurencji i bezprecedensowych wspólnych wyzwań dla naszych demokratycznych społeczeństw, praworządności i poszanowania podstawowych wolności, co ma bezpośredni lub pośredni wpływ na bezpieczeństwo państw członkowskich i ich obywateli, począwszy od zagrożeń konwencjonalnych, nieskutecznej kontroli zbrojeń i rozprzestrzeniania broni masowego rażenia (BMR), braku ograniczania ryzyka związanego z bronią jądrową, niestabilności w południowym i wschodnim sąsiedztwie, zmiany klimatu, pandemii i terroryzmu, zagrożeń hybrydowych, dezinformacji, cyberataków, wykorzystywania pojawiających się i przełomowych technologii w złych zamiarach aż po niebezpieczne drogi migracji i zmianę równowagi sił w skali globalnej; podkreśla, że w związku z wynikającym z tego wyzwaniem dla międzynarodowego ładu opartego na zasadach ściślejsza współpraca między UE a NATO przyczynia się do skutecznego globalnego zarządzania i multilateralizmu;

6. podkreśla, że wspólnota transatlantycka może skutecznie sprostać tym wyzwaniom jedynie przez dalsze pogłębianie współpracy i przenoszenie partnerstwa na nowy poziom; podkreśla, że zarówno UE, jak i NATO dysponują wyjątkowymi zdolnościami i atutami; uważa zatem, że komplementarność wysiłków i zaawansowana współpraca mają kluczowe znaczenie dla utrzymania bezpieczeństwa transatlantyckiego; podkreśla, że utrzymanie spójności i jedności politycznej, a także wzmocnienie konsultacji politycznych musi stanowić priorytet partnerstwa UE–NATO, aby można było skuteczniej podejmować wspólne wyzwania;

7. jest przekonany, że wspólnota transatlantycka jest zdolna nie tylko do dostosowania się do nowych wyzwań, ale także do tego, aby im sprostać; wyraża wdzięczność za wspaniałą pracę licznych pracowników UE, NATO i pracowników krajowych, którzy ciężko pracują, aby chronić naszych obywateli;

Środa, 7 lipca 2021 r.

8. składa hołd wszystkim członkom sił sojuszu transatlantyckiego, którzy polegli lub zostali ranni podczas służby, a także tym, którzy obecnie pełnią służbę;

Wzmocnienie współpracy transatlantyckiej i współpracy UE–NATO

9. pochwała wyraźny sygnał jedności i współpracy transatlantyckiej ze szczytu NATO w dniu 14 czerwca 2021 r., gdzie dowiedziono, że sojusz ma nadal kluczowe znaczenie i zdolność przystosowywania się do obecnych i nowych wyzwań; uważa, że konkluzje w sprawie współpracy UE–NATO powinny również znaleźć odzwierciedlenie w pracach nad kolejną koncepcją strategiczną NATO; z zadowoleniem przyjmuje powołanie przez sekretarza generalnego NATO niezależnej grupy ekspertów i wyraża uznanie w szczególności dla ich zaleceń dotyczących ściślejszej współpracy UE–NATO; popiera propozycje przewodniczącej Komisji oraz wysokiego przedstawiciela i wiceprzewodniczącego z grudnia 2020 r. dotyczące dialogu między UE a Stanami Zjednoczonymi w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony; z zadowoleniem przyjmuje jednoznaczne zobowiązanie prezydenta Bidena do nawiązania stosunków z partnerami z UE i NATO we wszystkich dziedzinach;

10. z dużym zadowoleniem przyjmuje szczyt UE–USA z 15 czerwca 2021 r. oraz wyrazy niezachwianego poparcia dla solidnej współpracy NATO–UE; z zadowoleniem przyjmuje wspólne uznanie przez UE i USA wkładu, jaki inicjatywy UE w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony mogą wnieść zarówno w bezpieczeństwo europejskie, jak i transatlantyckie, oraz z zadowoleniem przyjmuje zadeklarowany zamiar rozpoczęcia specjalnego dialogu UE–USA na temat bezpieczeństwa i obrony; podkreśla, że obecność w Europie sił bezpieczeństwa Stanów Zjednoczonych ma kluczowe znaczenie dla bezpieczeństwa Europy, oraz wskazuje na pełne zaangażowanie w transatlantycką współpracę w dziedzinie bezpieczeństwa; podkreśla, że silne partnerstwo UE–USA jest kluczowym elementem udanej współpracy UE–NATO; podkreśla, że partnerstwo transatlantyckie czerpie korzyści z przewidywalnego kształtowania polityki zagranicznej i wielostronnego zaangażowania; uważa, że zmiana administracji Stanów Zjednoczonych jest okazją do potwierdzenia wspólnych wartości, takich jak demokracja, praworządność, multilateralizm, pokój i dobrobyt, oraz do zacieśnienia współpracy międzynarodowej w przeciwdziałaniu wspólnym zagrożeniom, co w miarę możliwości mogłoby obejmować wspólne sankcje;

11. w pełni podziela pogląd wyrażony w komunikacie końcowym z ostatniego szczytu NATO, że trwające procesy strategiczne w ramach NATO i w UE stanowią wyjątkową okazję do dalszego pogłębiania konsultacji i współpracy w celu poprawy bezpieczeństwa naszych obywateli oraz promowania pokoju i stabilności w strefie euroatlantyckiej i poza nią; ponawia zatem apel o równoległe kontynuowanie trwających i prowadzenie przyszłych prac nad Strategicznym kompasem UE i niedawno ogłoszoną kolejną koncepcją strategiczną NATO w celu ustalenia jasnych priorytetów i określenia dodatkowych synergii z myślą o wzmocnieniu transatlantyckich więzi i pogłębianiu współpracy UE–NATO; wzywa wszystkie zaangażowane podmioty do wykorzystania tej okazji do powiązania tych procesów zarówno na szczeblu politycznym, jak i technicznym; podkreśla, że oba procesy powinny gwarantować spójność i należy w nich dojść do identyfikacji wspólnych zagrożeń regionalnych i globalnych oraz określić niezbędne kroki w celu przeciwdziałania tym zagrożeniom; przedstawia wizję, że Strategiczny kompas UE mógłby stanowić podstawę wkładu Unii w kolejną koncepcję strategiczną NATO; uważa, że owe jednoznacznie różniące się od siebie procesy powinny – każdy z osobna – uwypuklać wartość dodaną każdej z organizacji, w stosownych przypadkach pomagać w określaniu lepszego podziału zadań oraz – dzięki stałemu dialogowi i ściślejszej koordynacji – pozwalać na ustalenie, czy UE czy NATO powinny przejąć inicjatywę w danej dziedzinie, wzmacniając się wzajemnie;

12. oczekuje, że ukończenie Strategicznego kompasu pogłębi solidarność w UE i pomoże w osiągnięciu postępów na drodze ku wspólnej kulturze strategicznej wśród państw członkowskich; pochwała pierwszą analizę wspólnych zagrożeń opracowaną w listopadzie 2020 r. i wzywa do działań na rzecz uzgodnionej oceny wspólnych zagrożeń; uważa, że zintegrowane podejście UE powinno zostać zaktualizowane, aby uwzględnić ustalenia z analizy zagrożeń przeprowadzonej w ramach procesu Strategicznego kompasu; uważa, że wymiar bezpieczeństwa krajów w bezpośrednim sąsiedztwie UE, w szczególności Partnerstwa Wschodniego i Bałkanów Zachodnich, powinien zostać odpowiednio uwzględniony podczas opracowywania Strategicznego kompasu, ponieważ europejskiej architektury bezpieczeństwa i odporności Europy nie da się osiągnąć bez długoterminowego bezpieczeństwa i odporności wszystkich sąsiadów UE;

13. podkreśla, że art. 5 Traktatu Północnoatlantyckiego, a także art. 42 ust. 7 TUE i art. 222 TFUE to istotne instrumenty gwarantujące członkom tych organizacji solidarność w sytuacji kryzysowej; przypomina, że po atakach terrorystycznych w Nowym Jorku i Waszyngtonie we wrześniu 2001 r. powołano się na art. 5 Traktatu Północnoatlantyckiego, aby wyrazić solidarność z USA, a po atakach terrorystycznych w Paryżu w listopadzie 2015 r. powołano się na art. 42 ust. 7 TUE, aby wyrazić solidarność z Francją; zachęca do dyskusji na temat związku między art. 42 ust. 7 TUE a art. 5 Traktatu Północnoatlantyckiego, które ustanawiają jednoznaczne zobowiązanie UE

Środa, 7 lipca 2021 r.

i NATO do solidarności i bezpieczeństwa, w trakcie przeglądu koncepcji strategicznej i podczas opracowywania Strategicznego kompasu, przy czym należy wziąć pod uwagę, że konieczne jest pełne przestrzeganie autonomicznego procesu decyzyjnego obu organizacji;

14. z zadowoleniem przyjmuje pozytywne sformułowanie dotyczące współpracy UE–NATO w komunikacie końcowym ze szczytu NATO w dniu 14 czerwca 2021 r.; uważa jednak, że potrzebne są znacznie większe wysiłki, aby zacieśnić współpracę UE–NATO i zbudować prawdziwe partnerstwo strategiczne; podkreśla, że UE jest partnerem NATO i że współpraca UE–NATO wzajemnie się zacieśnia, opierając się na uzgodnionych przewodnich zasadach przejrzystości, wzajemności i uczestnictwa oraz na autonomii podejmowania decyzji przez obie organizacje; podkreśla, że rozwój spójnych, uzupełniających się i interoperacyjnych zdolności obronnych ma zasadnicze znaczenie dla poprawy bezpieczeństwa obszaru euroatlantyckiego zgodnie z zasadą jednolitego zasobu sił; ponownie podkreśla, że europejska zdolność do działania, zarówno w ramach partnerstwa, jak i w sposób autonomiczny, ma zasadnicze znaczenie dla komplementarności i przyczyniania się do realizacji podstawowych zadań NATO, a także do skutecznego zapobiegania konfliktom, a tym samym do zapewnienia bezpieczeństwa całemu kontynentowi europejskiemu;

15. jest zdania, że przyszła współpraca UE–NATO powinna opierać się na wnioskach i doświadczeniach wynikających z wyjątkowej wiedzy eksperckiej UE w dziedzinie cywilnego zarządzania kryzysowego i budowania zdolności, w szczególności w ramach Komórki Planowania i Prowadzenia Operacji Cywilnych (CPCC), jak i wojskowego zarządzania kryzysowego w ramach Komórki Planowania i Prowadzenia Operacji Wojskowych (MPCC), a także na doświadczeniach z 37 operacji wojskowych przeprowadzonych w tej dziedzinie od 2003 r. oraz udzielania pomocy podmiotom wojskowym krajów partnerskich za pośrednictwem inicjatywy dotyczącej budowania zdolności na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju oraz Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce, który został włączony do Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju;

16. z zadowoleniem przyjmuje jasne sformułowania w komunikacie ze szczytu NATO z dnia 14 czerwca 2021 r. dotyczącym znaczenia odporności; podkreśla, że zarówno UE, jak i NATO powinny zacieśnić współpracę i skuteczniej koordynować ją w kluczowym obszarze odporności, a także podkreśla ambicję UE, by wypracować konstruktywne podejście do wzmocnienia różnych cywilnych i wojskowych aspektów odporności, m.in. w dziedzinie ochrony infrastruktury krytycznej, np. w sektorze transportu, energii i IT, a także roli UE jako kluczowego podmiotu w walce z dezinformacją i fałszywymi informacjami;

17. z zadowoleniem przyjmuje pozytywną decyzję Rady z 6 maja 2021 r. upoważniającą koordynatora projektu w zakresie mobilności wojskowej, czyli Holandię, do zaproszenia Stanów Zjednoczonych, Kanady i Norwegii – w odpowiedzi na ich wnioski – do udziału w projekcie PESCO dotyczącym mobilności wojskowej; podkreśla, że udział taki stanowiłby ważny krok w kierunku większej spójności między odpowiednimi staraniami UE i NATO na rzecz rozwoju zdolności, a także byłby konkretnym przykładem ożywionego partnerstwa transatlantyckiego; przypomina, że wyjątkowy udział państw trzecich w projektach PESCO – pod warunkiem że nie podważa on celu, jakim jest wspieranie WPBiO UE, oraz że kraje te spełniają uzgodniony zestaw warunków politycznych, merytorycznych i prawnych – może leżeć w strategicznym interesie Unii, zwłaszcza jeżeli kraje te zapewniają fachową wiedzę techniczną lub dodatkowe zdolności; uważa, że dotyczy to w szczególności partnerów strategicznych, takich jak sojusznicy NATO, kraje Bałkanów Zachodnich i partnerzy w ramach Partnerstwa Wschodniego; przypomina swoje stanowisko, zgodnie z którym udział państw trzecich może mieć wyłącznie charakter wyjątkowy, o czym decyduje się indywidualnie w każdym przypadku i na zaproszenie państw członkowskich UE, a także podkreśla, że takie uczestnictwo powinno zapewnić wartość dodaną i przyczynić się do wzmocnienia WPBiO; przypomina również, że udział państw trzecich musi być zgodny z odpowiednimi zasadami określonymi w decyzji Rady (WPZiB) 2020/1639;

18. podkreśla znaczenie współpracy transatlantyckiej w wielu kwestiach międzynarodowych, takich jak zmiana klimatu, reagowanie na pandemię, pojawiające się przełomowe technologie, sztuczna inteligencja, cyberbezpieczeństwo, walka z terroryzmem, w tym terroryzmem dżihadystycznym i finansowanym przez państwa, energia, bezpieczeństwo morskie i odporność, a także w obszarze przestrzeni kosmicznej;

19. dostrzega ważną współpracę między UE a NATO na Bałkanach Zachodnich, jak np. współpracę między misją UE w zakresie praworządności w Kosowie (EULEX) a siłami kosowskimi (KFOR); wyraża uznanie dla operacji EUFOR ALTHEA, której dowództwo operacyjne znajduje się w Naczelnym Dowództwie Połączonych Sił Zbrojnych NATO w Europie (SHAPE) na podstawie porozumienia Berlin Plus z NATO; w ramach tych ustaleń operacja ALTHEA przyczynia się do zapewnienia bezpieczeństwa w Bośni i Hercegowinie od czasu przejścia obowiązków po siłach stabilizacyjnych NATO (SFOR) w 2004 r.; zauważa, że doświadczenia i wnioski wyciągnięte z tych misji i operacji mają zasadnicze znaczenie dla całej obecnej i przyszłej współpracy UE–NATO w dziedzinie zapewniania pokoju, bezpieczeństwa i stabilności w dotkniętych regionach, a także dla wysiłków na rzecz wspierania i szkolenia partnerów lokalnych oraz budowania

Środa, 7 lipca 2021 r.

zdolności; zwraca uwagę na ważną rolę, jaką integracja z NATO odegrała na Bałkanach Zachodnich poprzez stabilizację tych krajów, co było istotne dla ich perspektywy przystąpienia do UE i stopniowej integracji z UE; uważa, że UE i NATO powinny zapewnić większe wsparcie krajom Bałkanów Zachodnich, aby przeciwdziałać szkodliwym ingerencjom zagranicznym ze strony takich krajów jak Rosja, Chiny, Turcja i Arabia Saudyjska, a także radykalnych grup i podmiotów niepaństwowych; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że trzy kraje Bałkanów Zachodnich uczestniczące w procesie przystąpienia do UE, mianowicie Albania, Czarnogóra i Macedonia Północna, zostały państwami członkowskimi NATO;

20. wzywa państwa członkowskie UE, jak i sprzymierzone państwa NATO do wykorzystania wszelkich możliwych środków z myślą o wspieraniu wzmocnienia współpracy w dziedzinie bezpieczeństwa wojskowego z państwami kandydującymi i potencjalnymi państwami kandydującymi do członkostwa w UE, a także z państwami partnerskimi wschodniego i południowego sąsiedztwa, ponieważ bez tej współpracy nie można zagwarantować bezpieczeństwa i stabilności regionu; przypomina, że UE może odegrać istotną rolę we wspieraniu polityki otwartych drzwi prowadzonej przez NATO, a to poprzez utrzymywanie ścisłej synergii politycznej i operacyjnej z krajami kandydującymi, tj. z Bośnią i Hercegowiną oraz z Ukrainą i Gruzją; podkreśla znaczenie wkładu różnych krajów partnerskich NATO w kontekście bezpieczeństwa euroatlantyckiego; apeluje o ścisłą koordynację i skuteczny podział działań między UE i NATO na rzecz współpracy z państwami trzecimi, ze szczególnym uwzględnieniem krajów będących partnerami NATO o rozszerzonych możliwościach; ponownie wyraża poparcie dla rozszerzenia zarówno UE, jak i NATO;

Zagrożenia i wyzwania stojące przed UE i NATO

21. wyraża ogromne zaniepokojenie faktem, że Rosja – pod przywództwem prezydenta Putina – nieustannie prowadzi politykę rewizjonistyczną, militarystyczną i agresywną; z zadowoleniem przyjmuje jasne sformułowania na temat Rosji, jakie padły podczas ostatnich szczytów z udziałem NATO, UE i USA, oraz z zadowoleniem przyjmuje nawiązanie dialogu na wysokim szczeblu UE–USA na temat Rosji; podkreśla, że zarówno NATO, jak i UE muszą dysponować spójną i proaktywną strategią oraz zgodnie z prawem, szybko i jednomyślnie reagować na akty tradycyjnej i hybrydowej agresji i prowokacji ze strony Rosji; ponownie potępia bezprawną i nielegalną aneksję Krymu przez Rosję w 2014 r.; potępia ciągłe stosowanie przez Rosję ataków cybernetycznych, kampanii dezinformacyjnych i fałszywych informacji, a także dopuszczanie się zabójstw i zamachów z wykorzystaniem trucizn przeciwko przedstawicielom opozycji; wzywa UE i NATO do wykorzystania i rozszerzenia obecnego zaangażowania w celu przeciwdziałania bezpośredniej i pośredniej agresji i działaniom Rosji wymierzonym przeciwko Ukrainie, Gruzji i Mołdawii, a także jej ciągłym asertywnym działaniom w regionach Morza Bałtyckiego i Morza Czarnego, na Morzu Azowskim, we wschodniej części Morza Śródziemnego i na Dalekiej Północy; przypomina, jakie znaczenie ma poszanowanie granic międzynarodowych i integralności terytorialnej sąsiadów Rosji; przypomina, że partnerzy transatlantycy muszą koordynować dwutorowe podejście polegające na odstraszeniu i dialogu z Rosją, a także utrzymywać regularne kontakty w dziedzinie kontroli zbrojeń, przejrzystości wojskowej i wszelkich innych kwestii związanych z bezpieczeństwem;

22. potępia najnowsze rosyjskie sankcje wymierzone w wysokich rangą urzędników europejskich i innych obywateli, w tym przewodniczącego Parlamentu Europejskiego, oraz wyraża ubolewanie z powodu wyraźnego odrzucenia dialogu przez prezydenta Putina, a także łamanie szeregu głównych zobowiązań międzynarodowych i ciągłego łamanie praw człowieka i podstawowych wolności, i uważa, że utrzymujące się agresywne działania Rosji i wzmożona asertywność wojskowa stanowią zagrożenie dla międzynarodowego bezpieczeństwa i stabilności; wyraża zaniepokojenie niedawnymi szeroko zakrojonymi działaniami wojskowymi Rosji na Ukrainie i w jej sąsiedztwie; w tym kontekście wyraża niezachwiane poparcie dla suwerenności i integralności terytorialnej Ukrainy oraz wzywa do wzmocnienia jej zdolności wojskowych i jej odporności;

23. uznaje, że do kwestii rosnącego wpływu i asertywności Chin oraz ich rozwoju militarnego, technologicznego i politycznego należy podejść poprzez przyjęcie skoordynowanej strategii transatlantyckiej; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje zdecydowane sformułowania, jakich użyto podczas ostatnich szczytów z udziałem NATO, UE i USA; wyraża poważne zaniepokojenie polityką władz Komunistycznej Partii Chin między innymi w zakresie ograniczania demokracji w Hongkongu, dyskryminacyjnego traktowania mniejszości religijnych i kulturowych, zwłaszcza Ujgurów w Sinciangu, gróźb wobec Tajwanu czy agresywnej polityki i działań na Morzu Południowochińskim; uważa ponadto za istotne, że Chiny, jako reżim autorytarny, zaczęły systemowo konkurować z partnerstwem transatlantyckim, podważając międzynarodowy porządek oparty na zasadach, który był budowany przez wiele dziesięcioleci, i próbują z kolei przekształcić go, tak by odpowiadał własnym wartościom, doktrynie i interesom Komunistycznej Partii Chin; przypomina o zwiększonej obecności Chin na arenie międzynarodowej, a także w Europie za pośrednictwem inicjatywy „Jeden pas i jeden szlak”, o inwestycjach w infrastrukturę krytyczną w Europie, działaniach w cyberprzestrzeni, w regionach arktycznych i w Afryce oraz o udokumentowanej kradzieży własności intelektualnej i gromadzeniu pocisków

Środa, 7 lipca 2021 r.

balistycznych; apeluje o ścisłą obserwację chińskich działań w dziedzinie technologii informacyjno-komunikacyjnych (ICT), zwłaszcza w odniesieniu do inicjatywy Cyfrowego Jedwabnego Szlaku, aby zapobiec uzależnieniu od infrastruktury kontrolowanej przez chińskie przedsiębiorstwa, co wiąże się z ryzykiem jednostronnego wpływu Chin na opracowywanie międzynarodowych norm w dziedzinie ICT; wzywa UE i NATO do zwiększenia koordynacji w celu zabezpieczenia krytycznej infrastruktury cyfrowej i sieci telekomunikacyjnych przed ingerencją ze strony obcych państw przez wycofywanie sprzętu produkowanego przez podmioty z krajów niedemokratycznych, takich jak Chiny;

24. zachęca UE i NATO do podjęcia strategicznego dialogu w celu wypracowania wspólnego i skoordynowanego podejścia do Chin, wykorzystującego mocne strony i zdolności każdej organizacji, aby osiągnąć możliwie największą wartość dodaną w oparciu o wspólnie uzgodnione cele strategiczne;

25. wyraża poważne zaniepokojenie faktem, że autorytarni przeciwnicy i konkurenci partnerstwa transatlantyckiego wykorzystują nie tylko narzędzia wojskowe, lecz także polityczne, gospodarcze, technologiczne i społeczne, by doprowadzić do osłabienia naszych społeczeństw i demokracji; zwraca uwagę na poważne wyzwania w zakresie bezpieczeństwa i gospodarki powodowane przez zagrożenia hybrydowe, cyberataki, obcą ingerencję, wpływanie na wybory i kampanie dezinformacyjne, które stanowią atak na samą istotę naszych demokracji; potępia niedawne wzmożone przypadki cyberataków i szpiegostwa ze strony podmiotów państwowych i niepaństwowych przeciwko państwom członkowskim UE i sojusznikom NATO w kontekście pandemii COVID-19, w tym wymierzone w sektor opieki zdrowotnej; podkreśla, że wszelkie wysiłki Europejczyków w dziedzinie odporności muszą również obejmować – jako podstawę zapewnienia wsparcia dla naszych działań obronnych – klarowną strategię komunikacji publicznej w celu zwiększenia świadomości społecznej co do wyzwań związanych z bezpieczeństwem transatlantyckim; uważa, że UE i NATO powinny dążyć do uzgodnienia i wdrożenia ogólnego podejścia na rzecz odważniejszych, skoordynowanych i proporcjonalnych reakcji oraz odpowiednich mechanizmów zapobiegania konfliktom i mechanizmów zarządzania kryzysowego, aby przeciwdziałać wspólnym nowym zagrożeniom;

26. podkreśla, że NATO pozostaje jedynym forum współpracy w obszarze obrony między UE a jej byłym państwem członkowskim, tj. Zjednoczonym Królestwem; apeluje o kompleksowe, integracyjne i strategiczne partnerstwo w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony między UE a Zjednoczonym Królestwem; wzywa NATO i UE do nasilenia wspólnych działań na arenie międzynarodowej, aby chronić demokrację, w tym poprzez wzmocnienie organizacji wielostronnych w celu obrony opartej na zasadach porządku wielostronnego przed rosnącymi potęgami autorytarnymi; wzywa do aktywnego rozwoju bliższych relacji z demokracjami o podobnych zapatrywaniach na całym świecie; uważa, że zacieśnione partnerstwa z krajami takimi jak Japonia, Australia czy Indie, które razem ze Stanami Zjednoczonymi prowadzą tzw. czterostronny dialog bezpieczeństwa, a także Korea Południowa i Nowa Zelandia, oraz intensyfikacja współpracy z Tajwanem, mogłyby przyczynić się nie tylko do poprawy naszego bezpieczeństwa, lecz również do skuteczniejszego wdrażania globalnych norm i zasad ustanowionych na wielostronnych forach, takich jak Organizacja Narodów Zjednoczonych; w tym kontekście zachęca również do współpracy UE-NATO z członkami ASEAN;

27. zachęca UE, NATO i ONZ do dalszego badania możliwości ściślejszej współpracy w zakresie zarządzania kryzysowego, działań humanitarnych, utrzymywania pokoju i budowania zdolności partnerów, zwłaszcza we wspólnych obszarach działań; apeluje o stworzenie bardziej integracyjnego środowiska przez większy udział kobiet w trzech podstawowych zadaniach oraz we wszystkich strukturach politycznych i wojskowych; wzywa UE i NATO do współpracy na rzecz bardziej systematycznego wdrażania rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa oraz do rozwoju wspólnych działań w obszarze kształcenia i szkolenia;

28. podkreśla potrzebę spójnego, wyraźnego, konsekwentnego i skoordynowanego podejścia UE-NATO do południowego sąsiedztwa, uwzględniającego zarówno tradycyjne zagrożenia, takie jak terroryzm, jak i coraz większą, agresywną obecność Rosji i Chin; zwraca uwagę na dotychczasową współpracę między operacją NATO Ocean Shield a siłami morskimi UE Atalanta w zwalczaniu piractwa i zapewnianiu bezpiecznej przeprawy przez Zatokę Adeńską;

29. wzywa do współpracy i koordynacji w regionie Morza Śródziemnego w ramach unijnej operacji EUNAVFOR MED IRINI i operacji NATO „Sea Guardian”; podkreśla, że obie operacje przyczyniają się do bezpieczeństwa i stabilności w regionie Morza Śródziemnego;

30. jest zaniepokojony rosnącymi napięciami w regionie Indo-Pacyfiku, które stanowią zagrożenie dla stabilności regionalnej i globalnej, i wzywa do zacieśnienia współpracy z partnerami o podobnych poglądach w regionie, która powinna obejmować regularny dialog polityczny i konsultacje, wymianę informacji oraz koordynację szkoleń i ćwiczeń;

Środa, 7 lipca 2021 r.

31. apeluje o zdecydowane zaangażowanie i koordynację działań między UE a NATO na rzecz utrzymania postępów osiągniętych w ciągu ostatnich dwudziestu lat w Afganistanie w świetle wycofania misji Resolute Support z Afganistanu, co powinno odbywać się w sposób uporządkowany, skoordynowany i przemyślany; zachęca do dalszego wspierania kontynuacji rozmów pokojowych w Afganistanie, podkreślając, że proces ten pozwala zachować i rozwijać osiągnięcia polityczne, gospodarcze i społeczne ludności afgańskiej od 2001 r., w szczególności pod względem ochrony praw kobiet, dzieci i mniejszości;

32. popiera wzmocnioną koordynację między UE, ONZ i NATO w Iraku, między innymi poprzez misję doradczą UE (EUAM) w Iraku oraz misję NATO w Iraku (NMI), które pomagają ustabilizować sytuację w tym kraju;

33. zachęca do dialogu i współpracy UE-NATO z krajami partnerskimi w Ameryce Łacińskiej i na Karaibach; zaznacza, że jedynym partnerem NATO w Ameryce Łacińskiej jest Kolumbia, i podkreśla potrzebę konsolidacji dalszych partnerstw w tym regionie;

34. uznaje, że ataki hybrydowe i cyberataki dokonywane przez wrogie podmioty państwowe i niepaństwowe podważają tradycyjną definicję konfliktu międzypaństwowego, szpiegostwa i sabotażu; wzywa UE do dalszego rozwijania własnego zestawu narzędzi do ochrony infrastruktury krytycznej przed atakami hybrydowymi; z zadowoleniem przyjmuje prace podjęte w ramach forum konsultacyjnego na rzecz zrównoważonej energii w sektorze obrony i bezpieczeństwa (CF SEDSS) Europejskiej Agencji Obrony (EDA) w celu poprawy ochrony infrastruktury krytycznej w UE; podkreśla, że UE i NATO powinny dalej rozwijać własne zdolności w zakresie zapobiegania atakom hybrydowym i cyberatakom, w tym atakom na własne instytucje, zniechęcania do ich prowadzenia oraz reagowania na nie; z zadowoleniem przyjmuje wyjaśnienie zawarte w komunikacie ze szczytu NATO w 2021 r., zgodnie z którym Rada Północnoatlantycka może podjąć decyzję o powołaniu się na art. 5 w przypadku wojny hybrydowej, podobnie jak w przypadku ataku zbrojnego; wzywa do zwiększenia współpracy i szkoleń w zakresie cyberobrony; proponuje utworzenie wspólnego ośrodka informacji o zagrożeniach dla cyberbezpieczeństwa UE-NATO, a także wspólnej grupy zadaniowej ds. cyberbezpieczeństwa w celu określenia i uzgodnienia zbiorowych odpowiedzi na zagrożenia dla cyberbezpieczeństwa; apeluje w związku z tym o zdecydowane skoordynowanie działań Agencji Unii Europejskiej ds. Cyberbezpieczeństwa (ENISA) oraz Centrum Doskonałości ds. Współpracy w Dziedzinie Obrony przed Atakami Cybernetycznymi NATO; wzywa do zwiększenia koordynacji na szczeblu UE-NATO w odniesieniu do ustanowienia zbiorowego przypisywania odpowiedzialności za szkodliwe incydenty w cyberprzestrzeni;

35. z zadowoleniem przyjmuje prace Europejskiego Centrum ds. Zwalczania Zagrożeń Hybrydowych, zespołu reagowania na incydenty komputerowe w instytucjach, organach i agencjach UE (CERT-UE) oraz komórki NATO ds. reagowania na incydenty komputerowe (NCIRC) i postrzega je jako dobry przykład współpracy UE-NATO; uważa, że wspólną reakcją na cyberzagrożenia można dalej rozwijać za pośrednictwem Europejskiego Centrum ds. Zwalczania Zagrożeń Hybrydowych, w tym przez wspólne kursy i szkolenia; jest przekonany, że potrzeba więcej działań, takich jak wysiłki na rzecz stworzenia większej synergii między elementami cywilnymi i wojskowymi, aby wzmocnić wspólną odporność, a tym samym zapobiec przyszłym zagrożeniom hybrydowym; zwraca ponadto uwagę na potencjał UE-NATO w zakresie kształtowania globalnych norm cybernetycznych, w oparciu o nasze wspólne wartości; uważa, że UE i NATO powinny koordynować stanowiska przy opracowywaniu programu międzynarodowej kontroli zbrojeń w kluczowych obszarach nowo powstających i przełomowych technologii o zastosowaniu wojskowym;

36. wzywa UE i NATO do zwiększenia wspólnych wysiłków na rzecz osiągnięcia i utrzymania globalnej przewagi technologicznej w zakresie zdolności wojskowych, w tym poprzez wspólne finansowanie projektów badawczych opartych na technologiach pionierskich, kwantowych technologiach obliczeniowych i sztucznej inteligencji, wspierając tym samym rozwój najnowocześniejszych zdolności wojskowych zakorzenionych w wartościach demokratycznych; podkreśla rolę, jaką w dzisiejszych innowacjach w dziedzinie nowo powstających technologii odgrywają przedsiębiorstwa typu start-up i MŚP zorientowane na działalność cywilną; podkreśla, że nowo powstające technologie oferują również możliwości wzmocnienia naszych działań obronnych; podkreśla ponadto, że interoperacyjność, wspólne standardy technologiczne i wspólne inwestycje w najnowocześniejsze technologie, badania i innowacje mają kluczowe znaczenie dla kontynuowania przez UE i NATO swych wysiłków na rzecz jak najlepszej ochrony naszych obywateli; podkreśla, że rozwój sztucznej inteligencji (SI) z poszanowaniem praw podstawowych i w interesie publicznym wymaga wzmocnienia unijnych ram dotyczących SI z udziałem podmiotów publicznych, prywatnych i społeczeństwa obywatelskiego; zaleca, by inicjatywy takie jak Europejski program rozwoju przemysłu obronnego, stała współpraca strukturalna i Europejski Fundusz Obronny ułatwiały zaangażowanie małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) przez wspieranie wysiłków sprzyjających inkubacji i inwestycjom kapitałowym; zachęca do rozwijania zestawu wspólnych unijnych zdolności w zakresie SI, aby wypełnić luki techniczne i zadbać o to, aby państwa członkowskie bez odpowiedniej technologicznej i branżowej wiedzy specjalistycznej lub możliwości wdrożenia systemów SI w ministerstwach obrony nie pozostawały w tyle;

Środa, 7 lipca 2021 r.

37. zwraca uwagę na szybkość rozwoju technologicznego, w tym cyfryzację i zwiększony potencjał SI, i wzywa państwa członkowskie UE i sojuszników NATO do poszukiwania ściślejszej współpracy, aby utrzymać przewagę technologiczną w odniesieniu do tych megatrendów, zapewnić interoperacyjność swoich systemów informatycznych i razem dążyć do opracowania wspólnych norm etycznych dla tych nowych technologii oraz do ich promowania na całym świecie; wzywa UE i NATO do przejścia roli liderów w światowych wysiłkach na rzecz ustanowienia kompleksowych ram regulacyjnych dla opracowywania i etycznego wykorzystywania broni o pewnym stopniu autonomii; zachęca UE i sojuszników NATO do aktywnego uczestniczenia w międzynarodowych negocjacjach w sprawie prawnie wiążącego instrumentu zakazującego autonomicznych śmiertelnych systemów uzbrojenia bez istotnej kontroli człowieka; podkreśla, że współpraca UE-NATO ma zasadnicze znaczenie w przeciwdziałaniu ambicjom przeciwników, takich jak Chiny i Rosja, w zakresie dominacji technologicznej i wykorzystywania technologii w złych zamiarach;

38. uznaje bezprecedensowe wyzwanie dla światowego pokoju, dobrobytu, bezpieczeństwa, w tym bezpieczeństwa ludzkiego oraz stabilności, jakim jest zmiana klimatu jako „czynnik zwielokrotniający zagrożenie i kryzys”; wzywa do pogłębienia dialogu UE-NATO i poszerzenia zestawu działań na rzecz przeciwdziałania zmianie klimatu i jej wielopłaszczyznowym konsekwencjom dla bezpieczeństwa międzynarodowego; przypomina, że UE ma szerszy zakres kompetencji i instrumentów, co umożliwia jej kompleksową odpowiedź na wyzwania związane ze zmianą klimatu i załamaniem się różnorodności biologicznej; podkreśla, że zarówno UE, jak i NATO powinny zwiększyć inwestycje w ekologiczne technologie w celu poprawy skuteczności wojskowej przy jednoczesnym zminimalizowaniu śladu węglowego i uniknięciu dalszych szkód w ekosystemach;

39. uznaje, że przestrzeń kosmiczna jest dziedziną o kluczowym znaczeniu, a nowe technologie szybko umożliwiają jej wykorzystanie jako jednej z dziedzin obronności; uznaje, że stwarza to zarówno szanse dla współpracy UE-NATO, jak i wyzwania dla bezpieczeństwa transatlantyckiego; przyznaje, że operacyjność kosmiczna NATO zależy od zasobów kosmicznych państw członkowskich, podkreślając jednocześnie potrzebę zacieśnienia współpracy w oparciu o istniejące programy UE, takie jak Galileo i Copernicus; uważa, że współpraca UE-NATO w dziedzinie przestrzeni kosmicznej może pomóc w promowaniu standardów bezpieczeństwa kosmicznego i najlepszych praktyk w całej społeczności międzynarodowej, zapewniając wzajemne korzyści w obszarach komunikacji, nawigacji i wywiadu; podkreśla, że UE i NATO muszą dążyć do zapobiegania uzbrojeniu przestrzeni kosmicznej; zwraca uwagę, że coraz ważniejsze staje się bezpieczeństwo przestrzeni kosmicznej i rośnie znaczenie satelitów; podkreśla znaczenie Centrum Satelitarnego UE i zwraca się do tej agencji przeanalizowanie i przedstawienie raportu dotyczącego bezpieczeństwa lub podatności satelitów UE i państw członkowskich na śmieci kosmiczne, cyberatak i bezpośredni atak raketowy;

40. uznaje rosnące znaczenie strategiczne Dalekiej Północy i regionów arktycznych oraz ich wymiar polityczny, gospodarczy, środowiskowy i wymiar bezpieczeństwa, a także uznaje znaczenie koordynacji między UE a NATO w Arktyce; podkreśla, że Arktyka musi pozostać obszarem pokojowej współpracy i wzywa do podjęcia środków budowy zaufania, aby uniknąć kroków prowadzących do zwiększenia obecności wojskowej w tym regionie; zauważa, że Rada Arktyczna jest upoważniona do wspierania konstruktywnego dialogu i zrównoważonego rozwoju; przypomina wniosek UE o przyznanie jej statusu obserwatora w Radzie Arktycznej; przypomina, że UE aktualizuje obecnie swoją politykę arktyczną i ponawia apel o ściślejszą współpracę ze wszystkimi partnerami arktycznymi, zarówno dwustronną, jak i regionalną, w tym w ramach Rady Arktycznej, Euro-Arktycznej Rady Morza Barentsa i partnerstw wymiaru północnego, we wszystkich kwestiach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania; podkreśla potrzebę zapewnienia swobody żeglugi na Dalekiej Północy; przypomina o parlamentarnym wymiarze współpracy w Arktyce, między innymi za pośrednictwem Stałego Komitetu Parlamentarzystów Regionu Arktycznego (SCPAR), w którym uczestniczy Parlament Europejski;

41. pochwała bliską współpracę między UE a NATO podczas pandemii COVID-19; podkreśla ważną rolę sił zbrojnych sojuszników NATO i państw członkowskich podczas pandemii COVID-19 i wyraża zadowolenie z pomocy wojskowej dla cywilnych operacji wsparcia, zwłaszcza przy rozmieszczaniu szpitali tymczasowych, transporcie pacjentów oraz dostarczaniu i dystrybucji sprzętu; zachęca do inicjatyw UE-NATO mających na celu ułatwienie transgranicznego wykorzystania wojskowych zdolności logistycznych do radzenia sobie z takimi sytuacjami kryzysowymi, aby umożliwić lepszą koordynację, synergii, solidarność i wsparcie; zwraca uwagę na potrzebę zwiększenia gotowości UE i NATO w zakresie obrony chemicznej, biologicznej, radiologicznej i jądrowej (CBR); jest przekonany, że wspólne działania UE i NATO w odpowiedzi na kryzys związany z COVID-19 bezpośrednio przyczynią się do zwiększenia odporności naszych społeczeństw; podkreśla, że pandemia COVID-19 pokazała, jakie wyzwania dla naszej obecnej odporności stanowią destrukcyjne sytuacje kryzysowe, zwłaszcza te o nietypowym charakterze, takie jak pandemia i klęski żywiołowe; zauważa z zaniepokojeniem, że kryzys związany z COVID-19 miał negatywny wpływ nie tylko na zdrowie publiczne i gospodarkę,

Środa, 7 lipca 2021 r.

ale także na bezpieczeństwo, przyspieszając rywalizację geopolityczną i zwiększając niepewność na przykład w odniesieniu do ciągłości łańcucha dostaw, co ma trwałe konsekwencje dla bezpieczeństwa i stabilności w Europie i na świecie; apeluje o zacieśnienie współpracy UE-NATO pod względem sprawniejszego reagowania na nietypowe sytuacje kryzysowe, która powinna obejmować ćwiczenia oparte na doświadczeniach zdobytych podczas pandemii COVID-19, regularne ćwiczenia szkoleniowe w celu lepszego przygotowania państw członkowskich i sojuszników do przewidywania naturalnych i spowodowanych przez ludzi klęsk żywiołowych i lepszego zarządzania nimi oraz tworzenie zapasów sprzętu ratunkowego i niezbędnych aktywów;

Czas na spełnienie ambicji UE w dziedzinie obrony

42. jest przekonany, że państwa członkowskie muszą podjąć większe starania na rzecz osiągnięcia unijnego poziomu ambicji i poprawy zdolności UE, by działać przy pomocy sprawniejszego, łatwiejszego do rozmieszczenia oraz bardziej interoperacyjnego i zrównoważonego zestawu wojskowych i cywilnych zdolności i sił, który pozwoliłby UE wnieść bardziej sprawiedliwy i zdecydowany wkład w bezpieczeństwo transatlantyckie, umożliwiając dążenie do osiągnięcia strategicznej autonomii, a także utworzyłby drogę do stopniowego tworzenia Europejskiej Unii Obrony w duchu art. 42 TUE, jeżeli Rada Europejska, stanowiąc jednomyślnie, podejmie taką decyzję; podkreśla, że dzięki strategicznej autonomii rośnie bezpieczeństwo transatlantyckie, a jej celem w żadnym wypadku nie jest oddzielenie się od NATO ani osłabienie tego sojuszu, lecz w rzeczywistości ma na celu uzupełnianie wysiłków i zdolności NATO oraz interoperacyjność z nimi; podkreśla jednocześnie, że strategiczna autonomia UE wiąże się nie tylko z rozwojem zdolności obronnych, opartym na silnej i niezależnej europejskiej bazie technologiczno-przemysłowej sektora obronnego (EDTIB), lecz także ze zdolnością instytucjonalną umożliwiającą UE prowadzenie działań – w miarę możliwości wspólnie z partnerami, w szczególności z NATO, a w razie potrzeby niezależnie; uważa, że te zwiększone europejskie starania w dziedzinie rozwoju zdolności pozwolą UE przyjąć większą odpowiedzialność za bezpieczeństwo europejskie, w tym w sąsiedztwie europejskimi, stabilność na świecie oraz lepiej wspierać wspólne interesy i wartości UE-NATO; zaznacza, że Unia Europejska o silnej autonomii strategicznej będzie stanowić filar wzmacniający więzi transatlantyckie i umożliwi bardziej wydajne i skuteczne sprostanie niektórym z globalnych wyzwań, które należy podjąć obecnie i w najbliższej przyszłości;

43. wyraża zdecydowane przekonanie, że z uwagi na bezprecedensowy poziom wyzwań, ambicje Unii w ramach stałej współpracy strukturalnej i pod względem rozwoju zdolności muszą obejmować pakiet sił o pełnym spektrum; przypomina, że inwestycje UE w obronność są inwestycjami w bezpieczeństwo całej wspólnoty transatlantyckiej, które doprowadzą do sprawiedliwszego podziału obciążeń między partnerami transatlantyckimi w NATO; podkreśla potrzebę dalszego rozwoju zdolności obronnych w celu odpowiedniego reagowania na wspólne zagrożenia; uważa, że państwa członkowskie UE, a zwłaszcza 21 państw należących zarówno do UE, jak i NATO, muszą działać spójnie i powinny rozważyć określenie jasnego „europejskiego poziomu ambicji” w odniesieniu do rozwoju zdolności, zwłaszcza przez zwiększenie inwestycji w badania i innowacje, a także bez pomijania partnerstwa transatlantyckiego; wzywa 21 państw należących zarówno do UE, jak i do NATO, aby stosowały zasadę „jednolitego zasobu sił” poprzez zadeklarowanie tego samego zakresu potencjalnie dostępnych zdolności do celów planowania w UE i NATO; zachęca członków obu organizacji do wzmocnienia starań na rzecz osiągnięcia większej spójności wyników między procesem planowania obronnego NATO (NDPP) a inicjatywami UE dotyczącymi planu rozwoju zdolności, zwłaszcza celami zdolnościowymi o dużym oddziaływaniu (HICG), unijnym planem rozwoju zdolności (CDP) i skoordynowanym rocznym przeglądem UE w zakresie obronności (CARD) tam, gdzie obowiązki się pokrywają, unikania niepotrzebnego powielania działań i lepszego reagowania na zagrożenia; podkreśla ważną rolę Europejskiej Agencji Obrony (EDA) w opracowaniu unijnego planu rozwoju zdolności; podkreśla, że wszelkie przeglądy celów UE muszą również mieć przełożenie na jej cele podstawowe oraz cele zdolnościowe o dużym oddziaływaniu; podkreśla, że taki przegląd ma kluczowe znaczenie, jeżeli chodzi o pełne wykorzystanie inicjatyw takich jak PESCO; ponadto wyraża przekonanie, że UE musi zacieśnić powiązanie między planowaniem, badaniami i rozwojem zdolności;

44. uważa, że europejscy sojusznicy w NATO, wspierani w razie potrzeby przez europejskich partnerów nienależących do NATO, powinni dążyć do zapewnienia odpowiedniego podziału obciążeń i odpowiedzialności w celu wniesienia odpowiedniego wkładu w NDPP, z uwzględnieniem znaczenia i roli Europejczyków w ramach sojuszu; uważa, że będzie to skutkowało wzmocnieniem zdolności Europy do samodzielnej obrony i w konsekwencji doprowadzi do wzrostu jej zdolności do działania;

45. podkreśla, że partnerstwo transatlantyckie może odnieść sukces tylko wtedy, gdy wszystkie państwa członkowskie wypełnią swoje zobowiązania, w tym deklaracje w sprawie inwestycji w obronność, i zaangażują się we wzajemne wsparcie; podkreśla cel NATO dotyczący przeznaczenia 2 % PKB na obronę, potwierdzony ponownie na szczycie NATO w Walii w 2014 r. i zrealizowany przez niektórych europejskich sojuszników NATO, oraz zaznacza, że osiągnięcie tego celu

Środa, 7 lipca 2021 r.

stanowi również inwestycję w bezpieczeństwo i stabilność w Europie, zapewniając w ten sposób gotowość na nowe globalne wyzwania; przypomina również o zobowiązaniu do przeznaczenia 20 % rocznego budżetu obronnego na kluczowy obszar badań i rozwoju; podkreśla, że nowe zagrożenia, takie jak zagrożenia dla cyberbezpieczeństwa czy zagrożenia hybrydowe, stanowią dodatkowe wyzwania pod względem bezpieczeństwa i wymagają dodatkowych zasobów; podkreśla, że bezpieczeństwa nie można mierzyć wydatkowanym odsetkiem PKB, co widać na przykładzie pandemii, a ponadto przy ocenie wkładu należy uwzględnić wiele innych elementów, które pozwolą wzmocnić wspólną obronę w ramach sojuszu; wzywa, by wydatki na obronność w liczbach bezwzględnych nie były zmniejszane przez wyzwania gospodarcze, przed którymi stoją członkowie UE i NATO w związku z pandemią COVID-19;

46. podkreśla, że Europejczycy powinni tak dalece, jak to możliwe, postrzegać tego rodzaju strategiczne wyzwania w sposób kompleksowy i spójny, w ramach „zintegrowanego podejścia” UE, które powinno być stale udoskonalane w ramach lepszych mechanizmów koordynacji i struktur dowodzenia, w tym przez uwzględnianie nowych zagrożeń i wyzwań, a także powinni rozważyć, które zdolności chcą rozwijać wspólnie, co ostatecznie stanowiłoby wkład państw członkowskich UE we wspólną obronę w NATO, a jednocześnie wzmocniłoby interoperacyjność ich zdolności;

47. ponownie wyraża poparcie dla skutecznego wdrożenia dyrektywy z pakietu dotyczącego obronności, które regulują, odpowiednio, zamówienia w dziedzinie obronności i bezpieczeństwa oraz transfer produktów związanych z obronnością; podkreśla, że pełne wdrożenie tych dyrektyw stanowiłoby ważny krok w kierunku Europejskiej Unii Obrony, ponieważ zagwarantowałyby większą spójność unijnej polityki obronnej oraz pobudziłyby rozwój europejskiego przemysłu obronnego; wyraża przekonanie, że ich wdrożenie stanowi skuteczny element przeciwdziałania narastającej fragmentaryzacji unijnego rynku wewnętrznego produktów obronnych, która wciąż prowadzi do niepotrzebnego powielania działań i nieefektywnego mnożenia wydatków na obronność przez państwa członkowskie; podkreśla znaczenie silnej, konkurencyjnej i innowacyjnej europejskiej bazy technologiczno-przemysłowej sektora obronnego (EDTIB), w połączeniu z kształtowaniem się unijnego rynku sprzętu obronnego, w pełni zgodnego z zasadami rynku wewnętrznego oraz wspólnym stanowiskiem UE w sprawie wywozu broni; uważa, że zwiększyłyby to bezpieczeństwo europejskie i lepiej wyposażyłyby członków obu organizacji; wzywa do podejmowania dalszych starań na rzecz zapewnienia w pełni funkcjonalnego wspólnego rynku obrony; podkreśla znaczenie Europejskiego Funduszu Obronnego w łączeniu zasobów krajowych na rzecz wspólnych badań, działań rozwojowych, zakupów, zamówień, konserwacji i szkoleń i wzywa do strategicznego, długoterminowego ukierunkowania finansowania projektów w ramach tego funduszu; wzywa do większej synergii między EDTIB a wiodącymi podmiotami sektora prywatnego w zakresie rozwoju nowych technologii podwójnego zastosowania, takich jak sztuczna inteligencja, przy jednoczesnym zapewnieniu synergii z innymi podmiotami (członkami społeczeństwa obywatelskiego, naukowcami itp.); podkreśla znaczenie współpracy między EDA a NATO i jest świadom wartości współpracy przemysłowej UE w zakresie obronności w ramach transatlantyckiej współpracy technologicznej i przemysłowej na rzecz obronności (TADIC); przypomina o długoterminowej ambicji budowania ścisłej współpracy transatlantyckiej w obszarze obrony i przemysłu w celu ułatwienia transatlantyckiego rozwoju technologicznego i przemysłowego, co pozwoliłoby rozwiązać problemy związane m.in. z bezpieczeństwem dostaw, wspólnym podejściem do praw własności intelektualnej, bezpośrednimi inwestycjami zagranicznymi i wzajemnym dostępem do rynku obrony; wzywa Komisję do aktywnej współpracy z NATO w celu ułatwienia transatlantyckiego rozwoju technologicznego i przemysłowego; przypomina, że europejskie inicjatywy obronne stanowią uzupełnienie inicjatyw NATO i mają na celu zachęcenie państw członkowskich do zaangażowania się w dziedzinę obronności; zachęca do ścisłej współpracy między EDA a Sekretariatem Międzynarodowym NATO;

48. podkreśla znaczenie wspólnych projektów europejskich, takich jak przyszły system walki powietrznej (FCAS) i Eurodrone, przy pełnym poszanowaniu prawa międzynarodowego, czy główny system walki naziemnej (MGCS), oraz apeluje o bardziej ambitne i konkretne projekty;

49. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie UE i USA, wyrażone na niedawnym szczycie UE–USA, do wypracowania porozumienia administracyjnego między EDA a Stanami Zjednoczonymi; wzywa do zawarcia podobnego porozumienia z innymi sojusznikami NATO spoza UE, zwłaszcza tymi, z którymi UE rozpoczęła negocjacje w sprawie przystąpienia do UE, w stosownych przypadkach, przy jednoczesnym przestrzeganiu wszystkich niezbędnych zabezpieczeń w celu ochrony bezpieczeństwa i interesów obronnych UE i jej państw członkowskich, aby pogłębić transatlantycką współpracę obronną poprzez zapewnienie pełnej interoperacyjności stosowanej technologii wojskowej na poziomie technicznym;

50. z zadowoleniem przyjmuje przedłużenie nowego układu o ograniczeniu zbrojeń strategicznych, które daje obu jego sygnatariuszom dodatkowy czas na kontynuowanie negocjacji w celu osiągnięcia porozumienia w sprawie nowego instrumentu kontroli zbrojeń; wzywa UE i NATO do zabiegania o zaangażowanie innych państw, zwłaszcza Chin; przypomina o potrzebie zacieśnienia współpracy i zwiększenia inwestycji w kluczowej dziedzinie obrony powietrznej

Środa, 7 lipca 2021 r.

i przeciwrakietowej; wyraża głębokie zaniepokojenie wygaśnięciem układu INF, co stworzyło nowe zagrożenie dla bezpieczeństwa, w szczególności dla krajów europejskich; apeluje o uznanie i odpowiednie potraktowanie obaw Europy związanych z bezpieczeństwem; wyraża ubolewanie z powodu niedawnych przypadków wycofania się z Traktatu o otwartych przestworzach;

51. potwierdza pełne poparcie dla zaangażowania UE i jej państw członkowskich w NPT, który stanowi podstawę systemu nierozprzestrzeniania broni jądrowej i rozbrojenia; podkreśla potrzebę podjęcia skutecznych środków na rzecz rozbrojenia jądrowego; ponawia swoje wcześniejsze oświadczenie, że międzynarodowy pokój i bezpieczeństwo wzrosną w świecie wolnym od obecności lub rozprzestrzeniania broni jądrowej; apeluje do UE i NATO, aby dążyły do realizacji ambitnego programu na rzecz zachowania i wzmocnienia skutecznej międzynarodowej kontroli zbrojeń, rozbrojenia i nieprolifracji jako fundamentu światowego, transatlantyckiego i europejskiego bezpieczeństwa; przypomina o potrzebie prowadzenia polityki mającej na celu dalszą redukcję arsenałów jądrowych i ustalenie ograniczeń w rozmieszczaniu pocisków hipersonicznych; wyraża zaniepokojenie obecnymi wydarzeniami i inicjatywami w Iranie dotyczącymi jego programu wzbogacania uranu; ponownie wyraża swoje stałe poparcie dla Wspólnego kompleksowego planu działania (JCPOA) jako najlepszego możliwego sposobu uzyskania gwarancji wyłącznie pokojowego wykorzystania energii jądrowej przez Iran; z zadowoleniem przyjmuje wznowienie rozmów i wzywa wszystkie strony do powrotu do pełnego wypełniania postanowień planu działania;

52. wzywa UE i jej instytucje, by w oparciu o fundament ustanowiony za pomocą „zintegrowanego podejścia” w całym procesie kształtowania polityki rozwijały wspólną kulturę bezpieczeństwa i obrony, która uwzględni szczególnie charakter strategii bezpieczeństwa i obrony państw członkowskich, jak również podejście strategiczne, co powinno mieć zastosowanie w szczególności do decyzji w dziedzinie handlu, zarządzania łańcuchem dostaw, monitorowania inwestycji, współpracy na rzecz rozwoju, infrastruktury, mobilności i technologii cyfrowych; podkreśla kluczową rolę Kompasów strategicznych w tym obszarze; podkreśla, że w obszarach takich jak zagrożenia hybrydowe i zagrożenia dla cyberbezpieczeństwa, a także przeciwdziałanie kampaniom dezinformacyjnym, instytucje UE mają odpowiednie narzędzia do opracowania wspólnych reakcji; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje pakiet w sprawie unii bezpieczeństwa z grudnia 2020 r. i uważa, że stanowi on odpowiedni pierwszy krok, po którym powinny szybko nastąpić dalsze działania; odnotowuje wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie bezpieczeństwa sieci i systemów informatycznych (NIS 2).

53. podkreśla znaczenie mobilności wojskowej dla zapewnienia szybkiego przemieszczania sił w UE i poza nią, co jest ważne dla skutecznej i prewencyjnej obrony; wzywa UE i jej państwa członkowskie do wzmocnienia wysiłków na rzecz dalszego zmniejszania barier proceduralnych w dziedzinie mobilności wojskowej; pochwała niezbędną rolę UE we wzmacnianiu mobilności wojskowej i wzywa do zdecydowanego zwiększenia starań podejmowanych w celu wdrożenia tego projektu, zwłaszcza w ramach PESCO, lecz również przez zachęcanie państw członkowskich do mobilizowania ich baz przemysłowych do proponowania konkurencyjnych projektów kwalifikujących się do finansowania ze środków unijnych; wzywa do zwiększenia synergii po stronie UE między różnymi zaangażowanymi podmiotami; podkreśla, że podejście oparte na zaangażowaniu całej administracji rządowej, w tym instytucji UE, państw członkowskich i NATO, jest konieczne do zapewnienia sukcesu mobilności wojskowej; apeluje o rozważenie opracowania planu działania obejmującego wspólne interesy UE i NATO w obszarze mobilności wojskowej, który wyrażałyby większe ambicje w takich dziedzinach jak cyfryzacja, odporność infrastruktury transportowej i systemów transportowych na cyberataki, a także możliwość wykorzystania sztucznej inteligencji w mobilności wojskowej; uważa, że projekt ten pokazuje wartość dodaną w kontekście współpracy między UE a NATO oraz stanowi dowód na to, że instrumenty i kompetencje UE mogą przyczynić się do wspólnej obrony na płaszczyźnie NATO; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że znaczną kwotę środków unijnych przeznaczono na projekty współpracy w obszarze obronności, choć nie dorównano początkowym ambicjom; przypomina, że 38 z 46 aktualnych projektów PESCO jest zgodnych z priorytetami planu obrony NATO; z zadowoleniem przyjmuje potencjalny udział państw trzecich w tych projektach, zgodnie z postanowieniami odpowiedniej decyzji Rady;

W kierunku ambitnego partnerstwa

54. w pełni popiera oświadczenie zawarte w niedawnym komunikacie NATO, że Unia Europejska pozostaje wyjątkowym i kluczowym partnerem NATO; w związku z tym ponownie podkreśla, że relacje między UE a NATO wymagają dostosowania do rzeczywistego poziomu strategicznego w celu pełnego wykorzystania potencjału partnerstwa na podstawie już osiągniętych bezprecedensowych postępów, i z ogólnym celem stworzenia prawdziwych stosunków między organizacjami; wzywa do regularnego organizowania specjalnych szczytów z udziałem wszystkich szefów państw i rządów NATO i UE w celu utrzymania wysokiego poziomu wzajemnego zaufania i zrozumienia oraz przedstawia długofalową wizję dotyczącą Rady Partnerstwa UE-NATO; zachęca ponadto do dyskusji nad utworzeniem stałej Rady Ministrów Obrony UE, której działalność powinna być ściśle powiązana z posiedzeniami ministrów obrony państw NATO; podkreśla w tym względzie zasadę uczestnictwa;

Środa, 7 lipca 2021 r.

55. ponownie podkreśla zasadę uczestnictwa i zachęca do zwiększenia liczby wspólnych nieformalnych spotkań, a także wspólnych oświadczeń i komunikatów przywódców instytucji UE i NATO; ponawia swoje wcześniejsze apele o organizowanie przez UE i NATO regularnych i bardziej ambitnych wspólnych ćwiczeń, na podstawie istniejącej praktyki skoordynowanych i równoległych ćwiczeń (PACE), zapewniających udział wszystkich państw członkowskich i sojuszników, mając na uwadze, że przysłużyłyby się one poprawie wzajemnego zrozumienia na płaszczyźnie UE-NATO i pozwoliłyby wzmocnić współpracę między personelem obu organizacji; zachęca do usprawnienia wymiany informacji jawnych i niejawnych podczas przyszłych ćwiczeń, w sposób integracyjny i niedyskryminujący, co będzie stanowiło pierwszy krok do wymiany informacji w rzeczywistych sytuacjach kryzysowych;

56. wzywa wszystkich członków do działania na rzecz zawarcia porozumienia w sprawie bezpieczeństwa między Cyprem a NATO;

57. z zadowoleniem przyjmuje postępy poczynione w stosunku do 74 wspólnych propozycji działań; uważa jednak, że dla zapewnienia pełnej realizacji konieczne jest większe wsparcie polityczne; ponadto wzywa do przedstawienia projektów przewodnich, np. w dziedzinie technologii powstających i przełomowych oraz tankowania w powietrzu, opracowanych na wzór projektów zrealizowanych między innymi w zakresie mobilności wojskowej, aby doprowadzić do zwiększenia odpowiedzialności i sprawić, by współpraca była bardziej namacalna i ukierunkowana na wyniki;

58. podkreśla, że UE i NATO muszą koordynować wysiłki w obszarze zwalczania terroryzmu poprzez usprawnienie obecnej wymiany informacji wywiadowczych między państwami członkowskimi i sojusznikami NATO, ze szczególnym naciskiem na osiągnięcie lepszego rozeznania w sytuacji w kluczowych obszarach, w tym w kwestii pojawiających się „rajów bezpieczeństwa” oraz wykorzystywania przez terrorystów technologii przełomowych i powstających oraz taktyki hybrydowej;

59. przyznaje, że z uwagi na ograniczenia instytucjonalne współpraca UE-NATO w znacznym stopniu zachodzi na nieformalnym i technicznym szczeblu działań między pracownikami, co czasem ogranicza aktywny udział wszystkich państw członkowskich i sojuszników; postrzega te ograniczenia jako słaby punkt bezpieczeństwa transatlantyckiego i europejskiego, m.in. ze względu na potencjalne blokowanie dostępu unijnych operacji WPBiO do struktur NATO; uważa, że jest to sytuacja niestabilna i dlatego zdecydowanie wzywa wszystkie zainteresowane strony do współdziałania w dobrej wierze w celu znalezienia rozwiązania, które uczyniłoby współpracę na wszystkich szczeblach bardziej formalną i przewidywalną, dzięki czemu możliwe byłoby budowanie autentycznych i solidnych stosunków między organizacjami; z zadowoleniem przyjmuje rozmowy o przyszłych zdolnościach dowódczych unijnych sił wojskowych, które muszą być interoperacyjne i zgodne z NATO, aby zagwarantować najskuteczniejszą zdolność operacyjną jednolitego zasobu sił;

60. podkreśla potrzebę wzmocnienia jedności, solidarności i spójności sojuszników; ma świadomość poważnych sporów między sojusznikami we wschodnim regionie Morza Śródziemnego; pochwala wprowadzenie opracowanego przez NATO mechanizmu deeskalacji; przypomina o swoich obawach dotyczących nabycia przez Turcję rosyjskiego systemu rakietowego S-400; podkreśla znaczenie dalszych działań mających na celu budowę zaufania na płaszczyźnie dialogu i wzajemnego szacunku; jest głęboko zaniepokojony zachowaniem Turcji, strategicznie ważnego sąsiada i sojusznika NATO; wzywa Turcję do unikania dalszych prowokacyjnych i destabilizujących działań oraz zachęca ją do prowadzenia polityki zagranicznej, bezpieczeństwa i wewnętrznej zgodnej z obowiązkami i oczekiwaniami kraju kandydującego do UE i sojusznika NATO;

61. przypomina, że zarówno UE, jak i NATO opierają się na wspólnych zasadach demokratycznych; przypomina, że Traktat Północnoatlantycki jest bezpośrednio powiązany z Kartą Narodów Zjednoczonych; wzywa NATO do zażądania od członków pełnego przestrzegania wszystkich artykułów Karty Narodów Zjednoczonych; podkreśla, że partnerstwo transatlantyckie potrzebuje nie tylko dużej siły militarnej, lecz także silnych i odpornych społeczeństw; podkreśla wzajemnie zacieśniający się związek między silnymi podstawami demokracji, zbudowanymi na poszanowaniu ładu międzynarodowego opartego na zasadach, a silnym partnerstwem transatlantyckim, które tylko wspólnie mogą zapewnić długotrwałość naszych demokracji; popiera przedstawiony przez administrację prezydenta Bidena pomysł zorganizowania światowego szczytu demokracji; wzywa do zwiększenia starań związanych z uwzględnieniem wysokich aspiracji młodszych pokoleń i umożliwieniem skutecznego udziału osób młodych w procesach demokratycznych oraz klarownego przedstawienia osobom młodym strategicznych wyzwań, przed którymi stoją nasze społeczeństwa, aby zagwarantować ich zaangażowanie w te kluczowe kwestie i aktywne wspieranie przez nich naszych wspólnych działań;

62. przypomina, że w sondażach Eurobarometru silniejsza rola UE w obszarze bezpieczeństwa i obrony została określona jako priorytet dla obywateli UE; proponuje, aby szeroko pojmowane kwestie współpracy między UE a NATO, a także bezpieczeństwa i obrony, zostały poruszone na nadchodzącej Konferencji w sprawie przyszłości Europy, aby zapewnić, że głosy obywateli zostaną wysłuchane;

Środa, 7 lipca 2021 r.

63. podkreśla znaczenie proaktywnej, skutecznej i przejrzystej komunikacji – zarówno w UE, jak i poza nią – a także wzywa do dalszego wzmocnienia współpracy między odpowiednimi pracownikami NATO i UE w zakresie komunikacji strategicznej, w szczególności w odniesieniu do przeciwdziałania dezinformacji, zagranicznej interwencji i cyberataków, na obszarach o znaczeniu strategicznym, takich jak Bałkany Zachodnie i kraje Partnerstwa Wschodniego; wzywa do lepszej wymiany informacji w procesie identyfikacji ataków hybrydowych w celu poprawy reagowania na takie zdarzenia; zwraca jednak uwagę na fakt, że zarówno UE, jak i NATO muszą zachować odpowiednie niezależne zdolności; popiera pomysł uruchomienia niezależnych centrów doskonałości przeznaczonych do nauki języków obcych, których używa się w regionach o znaczeniu strategicznym;

64. podkreśla znaczenie dyplomacji parlamentarnej i ponawia swoje wcześniejsze apele o zwiększenie roli Zgromadzenia Parlamentarnego NATO; zaleca, aby Stała Komisja Zgromadzenia Parlamentarnego NATO zaktualizowała status delegacji Parlamentu Europejskiego w Zgromadzeniu Parlamentarnym NATO do statusu pełnego, odzwierciedlającego znaczenie współpracy UE-NATO; apeluje o wspólne posiedzenie Komisji Spraw Zagranicznych Parlamentu Europejskiego i Komisji Spraw Zagranicznych Izby Reprezentantów Stanów Zjednoczonych w celu omówienia wspólnych zagrożeń dla bezpieczeństwa partnerstwa transatlantyckiego i działań, które można podjąć w tym zakresie w ramach zacieśnionej współpracy między UE a NATO;

65. z zadowoleniem przyjmuje pierwszy w historii udział sekretarza generalnego NATO w posiedzeniu kolegium komisarzy 15 grudnia 2020 r., co stanowiło silny wyraz wzajemnego zaangażowania we wzmocnienie partnerstwa między NATO i UE; wyraża uznanie dla sekretarza generalnego NATO Jensa Stoltenberga za przywództwo i determinację w zacieśnianiu stosunków między UE a NATO, które pokrywają się z ambicjami i priorytetami przywódców EU;

o

o o

66. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, Wysokiemu Przedstawicielowi Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Wiceprzewodniczącemu Komisji, sekretarzowi generalnemu NATO, Europejskiej Agencji Obrony, rządów i parlamentom narodowym państw członkowskich UE i NATO oraz Zgromadzeniu Parlamentarnemu NATO.
